

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6S/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200004
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Krišková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1018200004.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, ako správny súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Kriškovej a členov senátu Mgr. Mariána Degmu a JUDr. Otilie Belavej, v právnej veci žalobcu: B.. B. F., G.: XX.XX.XXXX, Q., Z. XXX, XXX XX E., proti žalovanému: Slovenská advokátska komora, Kolárska 4, Bratislava, zast.: JUDr. Eva Bušová, advokátka, Tobrucká 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I. ODS-33/14:2510/2013 zo dňa 27.09.2017, jednohlasne, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave žalobu z a m i e t a .

Žalovanému súd právo na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou napadnutým rozhodnutím zo dňa 27.09.2017 I. Odvolací disciplinárny senát Slovenskej advokátskej komory (ďalej aj ako „odvolací orgán“) potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni III. Disciplinárnym senátom Slovenskej advokátskej komory (ďalej aj ako „prvostupňový orgán“) č. DS III. 13/14:2510/2013 zo dňa 29.10.2014, ktorým prvostupňový orgán rozhodol, že žalobca sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (ďalej aj ako „zákon o advokácii“), pretože porušil povinnosti advokáta uložené mu v ustanovení § 18 ods. 3 zákona o advokácii a za to mu bola podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona o advokácii uložená peňažná pokuta vo výške 200 Eur.

2. Prvostupňový orgán uznal žalobcu za vinného na základe toho, že v písomnom podaní sp. zn. 3To/2/2013 adresovanom Krajskému súdu v Banskej Bystrici, označenom ako „žiadosť o zrušenie termínu verejného zasadnutia“ zo dňa 12.03.2013 okrem iného uviedol, že „... v takto brutálne závažnom prípade je nutné brať do úvahy aj skutočnosti, že na verejnom fóre v rámci diskusie sa objavili podozrenia (dôkaz č. D2), že rodina poškodeného mala prípad podplácať, čo síce popierajú, ale prípad sa aj s hodnotením niektorých dôkazov žiaľ vyvíja tak, ako v decembri 2011 jednoznačne konštatuje M. C. a I. A., že ja viem, ako to dopadne, že pôjde do basy. Nie sú to prvé podozrenia korupcie (dôkaz č. D3) na Krajskom súde v Banskej Bystrici a nie je to prvé podozrenie sudcu B.. B. M.“.

II.
Žaloba

3. Žalobca považoval rozhodnutia vydané v oboch stupňoch za nezákonné, žiadal ich zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Namietal procesné pochybenia odvolacieho orgánu, ktoré mali základný vplyv na nespravodlivé, neústavné a nezákonné rozhodnutie. Zastával názor, že žalobou napadnuté rozhodnutie odvolacieho orgánu nespĺňa elementárne náležitosti rozhodnutia v odvolacom konaní. Nie je z neho zrejmé, ako sa odvolací orgán vysporiadal s nedostatkami skutkovej vety rozhodnutia

prvostupňového orgánu a jeho právnym posúdením. Ako sa odvolací orgán vysporiadal s pokynmi Krajského súdu v Trenčíne uvedenými v rozsudku sp. zn. 13S/93/2015. Ďalej ako sa odvolací orgán vysporiadal s obhajobou žalobcu a jeho odvolaním proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu, vrátane jeho skutkovej a právnej argumentácie. Rovnako z napadnutého rozhodnutia odvolacieho orgánu nie je zrejmé, z akého dôvodu nevyhovel návrhom žalobcu na vykonanie dôkazov. Rozhodnutie odvolacieho orgánu podľa žalobcu neobsahuje údaj o tom, aký postup prvostupňového orgánu bol odvolacím orgánom preskúmaný, v akom rozsahu, k akým zisteniam dospel odvolací orgán, či bolo dodržané právo žalobcu na obhajobu a či bol prvostupňovým orgánom náležite zistený skutkový stav potrebný pre právnu kvalifikáciu skutku.

4. Zdôraznil, že v celom rozhodnutí odvolacieho orgánu nie je zmienka o dôkazoch, ktoré boli vykonané v disciplinárnom konaní pred a po zrušení rozhodnutí Slovenskej advokátskej komory (ďalej aj ako „SAK“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne a rovnako tak o skutkových zisteniach, ktoré z vykonaných dôkazov mali vyplynúť. Tiež v ňom absentuje zmienka o dôkazoch navrhnutých žalobcom a zdôvodnenie prečo neboli vykonané. V tejto súvislosti poukázal na to, že opakovane navrhoval predvolať a vypočuť svedka B.. B. M. a tiež matku obžalovanej.

5. Ďalej žalobca dôvodil, že predmetom jeho podania zo dňa 12.03.2013 bol návrh, ktorým sa obhajoba v petite domáhala u Najvyššieho súdu SR vydania rozhodnutia, aby najvyšší súd odňal vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici a prikázal ju na prejednanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Žiline, resp. inému vecne príslušnému krajskému súdu a okresnému súdu v sídle iného krajského súdu v prípade, že dôjde pred krajským súdom k zrušeniu rozhodnutia okresného súdu a vráteniu veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Na tomto mieste poukázal na význam slova lož a navrhol v konaní pred správnym súdom predvolať a vypočuť sťažovateľa B.. B. M.. Tiež žiadal, aby M.. P. C., ako bývalý predseda Revíznej komisie SAK, členovia prvostupňového orgánu B.. Š. C., O., B.. N. Z. a B.. M. O., O. a členovia odvolacieho orgánu B.. O. J., B.. O. K. a B.. V. E. na súdnom pojednávaní zodpovedali otázku žalobcu a s touto sa vysporiadal aj súd, a to, aké konkrétne ustanovenie právneho predpisu, vrátane vnútorných predpisov SAK, zveruje predsedovi Revíznej komisie SAK, členom prvostupňového orgánu a členom odvolacieho orgánu právomoc pri výkone disciplinárnej jurisdikcie v administratívnom trestaní napísať klamstvo - klamať v skutkovej vete návrhu na začatie disciplinárneho konania sp. zn. 326/2510/2013 zo dňa 28.01.2014 a rozhodnutiach prvostupňového a odvolacieho orgánu. V tejto súvislosti poukázal na prílohu sťažnosti sťažovateľa B.. B. M., z ktorej vyplýva označenie podania zo dňa 12.03.2013 tak, že ide o žiadosť o zrušenie termínu verejného zasadnutia z dôležitých dôvodov podľa § 23 ods. 3 Trestného poriadku a predloženie spisu Najvyššiemu súdu SR. Mal za to, že v Revíznej komisii SAK sa rozhodli vytrhnúť text z kontextu a konanie žalobcu posúdiť ako disciplinárne previnenie.

6. Namietal, že žalovaný nevyriešil skutkovú otázku týkajúcu sa toho, či predmetné podanie pripravoval zamestnanec advokátskej kancelárie, alebo sám žalobca ako advokát. Tiež uviedol, že vyslovenie pochybnosti vo forme podozrenia o objektívnosti a nestrannosti súdu a sudcu v návrhu na delegáciu veci, ktorej obsahovou súčasťou je aj námietka zaujatosti, nie je disciplinárnym previnením. Na tomto mieste poukázal na prednášky bývalého predsedu Revíznej komisie SAK M.. P. C., ktorý v rámci seminára advokátskych koncipientov prednášal o etike advokáta a uviedol, že v návrhu na delegáciu alebo námietkach zaujatosti sa môžu uvádzať pochybnosti z objektívneho a subjektívneho hľadiska sudcu, lebo je to obsahom dôvodov podozrení a pochybností, ale vznesenie podozrení, pochybností o objektívnosti alebo nestrannosti sudcu v iných podaniach, napr. v odvolaní alebo vo vyjadrení, už je disciplinárnym previnením. Zastával názor, že v návrhu na delegáciu veci zo dňa 12.03.2013 boli podozrenia, pochybnosti o nestrannosti a objektívnosti vznesené slušným a korektným spôsobom.

7. V ďalšej časti žaloby žalobca žiadal, aby členovia prvostupňového orgánu a odvolacieho orgánu (uvedení v bode 5 tohto rozsudku) na súdnom pojednávaní zodpovedali viaceré otázky týkajúce sa porušovania povinnosti náležite zistiť skutkový stav veci vykonaním dôkazu (výsluchom svedkov) a porušovania základného práva na dôkaz, zneužívania právomoci pri výkone disciplinárnej jurisdikcie, vytvárania myšlienkových konštrukcií odtrhnutých od reality, t.j. od skutkových zistení, ktoré mali vyplynúť z vykonaného dokazovania a v rozpore so skutkovou vetou doslova konfabuláciou vyrábať obvinenie. Tiež, aké ustanovenie právneho predpisu, vrátane vnútorných predpisov SAK, ukladá povinnosť obvinenému v disciplinárnom konaní preukazovať svoju nevinu a zisťovať skutkový stav veci. Vyslovil názor, že členovia prvostupňového a odvolacieho orgánu sa dopustili trestného činu zneužívania

právomoci verejného činiteľa, následkom čoho vznikla na jednej strane žalobcovi škoda na majetku a na druhej strane obohatenie SAK o peňažnú pokutu a náhrady za výkon disciplinárnej právomoci.

8. Žalobca ďalej poukázal na časť odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového orgánu, podľa ktorého navrhovateľ (predseda Revíznej komisie SAK) svoj návrh odôvodnil tým, že disciplinárne obvinený doručil dňa 12.03.2013 elektronicky a následne aj poštou na Krajský súd v Banskej Bystrici podanie, v ktorom disciplinárne obvinený účelovou interpretáciou poukazoval na podozrenie z korupcie vo vzťahu k sťažovateľovi iba s poukazom na diskusiu na verejnom fóre. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva odignorovanie pochybností, že dvakrát zasadal senát krajského súdu v rozpore s rozvrhom práce a v rozpore s ústavným právom obžalovanej na zákonného sudcu. Rovnako odignorovanie ďalších pochybností vznesených v predmetnom podaní. Tiež, že skutok v návrhu na začatie disciplinárneho konania a skutok vo výroku o vine rozhodnutia prvostupňového orgánu neobsahuje text „podozrenie z korupcie vo vzťahu k sťažovateľovi“ sudcovi B.. B. M.. Dôvodil, že nedostatky v zle vymyslenom skutku v návrhu na začatie disciplinárneho konania sa prejavili aj v nedostatkoch pri tzv. právnej kvalifikácii skutku v rozhodnutí prvostupňového orgánu vytykané Krajským súdom v Trenčíne. Rozhodnutie prvostupňového orgánu podľa žalobcu nespĺňa elementárne náležitosti rozhodnutia vydaného v správnom trestaní. Rovnako v ňom chýba zisťovanie osobných a majetkových pomerov žalobcu a zisťovanie ďalších okolností potrebných pre uloženie pokuty.

9. Mal za to, že členovia odvolacieho orgánu si pomýlili pojmy a dojmy. Zdôraznil, že v skutkovej vete jeho podania nie sú tvrdenia, ale podozrenia v zloženej vete, ktoré by sa dali rozložením vyložiť tak, že nejde o prvé podozrenie z korupcie na Krajskom súde v Banskej Bystrici a nie je to prvé podozrenie sudcu B.. B. M.. Dôvodil, že medzi pojmom tvrdenie a podozrenie je markantný kvalitatívny a kvantitatívny rozdiel. Podľa žalobcu samotní členovia odvolacieho orgánu vyrobili z podozrenia bez predmetu v skutkovej vete rozhodnutia prvostupňového orgánu obvinenie s predmetom o údajnom korupčnom správaní sťažovateľa. A žalobcovi to dávajú za vinu. Záverom žalobca poukázal na účasť B.. B. M. na rozhodovaní v trestných veciach vedených na Krajskom súde v Banskej Bystrici, pričom jeho účasť v dotknutých senátoch bola podľa vtedy platného rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici vylúčená. Žalobca namietal, že s touto súvisiacou časťou podania zo dňa 12.03.2013 sa správne orgány vôbec nezaoberali.

III.

Vyjadrenie žalovaného

10. Žalovaný sa vyjadril k žalobe písomným podaním doručeným súdu dňa 22.03.2018, žalobu považoval za nedôvodnú a žiadal ju zamietnuť. Uviedol, že správne orgány oboch stupňov v odôvodnení svojich rozhodnutí poukázali na to, že žalobca obsahom ním podpísaného podania prekročil hranicu stanovenú pravidlami profesijnej etiky. Dôvodil, že Krajský súd v Trenčíne, ktorý rozhodoval o žalobe žalobcu o preskúmanie zákonnosti pôvodného rozhodnutia odvolacieho orgánu č. 33/14:2510/2013 zo dňa 18.02.2015 rozsudkom zo dňa 22.02.2017 v konaní sp. zn. 13S/93/2015 toto pôvodné rozhodnutie odvolacieho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozhodnutia odvolacieho orgánu zo dňa 18.02.2015 Krajským súdom v Trenčíne bola jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov. Po vrátení veci odvolací orgán opätovne rozhodol napadnutým rozhodnutím zo dňa 27.09.2017 a rozhodnutie prvostupňového orgánu zo dňa 29.10.2014 potvrdil.

11. Žalovaný trval na tom, že znenie, ktoré bolo uvedené v písomnom podaní žalobcu zo dňa 12.03.2013, je spôsobilé narušiť dôstojnosť advokátskeho stavu tak, ako uvádza ustanovenie § 18 ods. 3 zákona o advokácii. Podľa žalovaného v predmetnom podaní naznačené, no dôkazmi nepodložené podozrenie z korupcie na krajskom súde a konkrétneho sudcu nemožno považovať za adekvátny spôsob, aký má advokát použiť. V tejto súvislosti dôvodil, že pravidlá, ktorými sa advokát musí riadiť, sú vzhľadom na jeho postavenie v spoločnosti oveľa prísnejšie a správanie advokátov voči súdom je do značnej miery spôsobilé ovplyvniť verejnú mienku o súdoch či advokátoch. O zvýšených nárokoch na osobu advokáta a jeho etických povinnostiach hovorí aj preambula Advokátskeho poriadku SAK prijatého konferenciou advokátov ako najvyšším orgánom SAK, kde sa uvádza: „Povinnosti advokáta vyplývajúce z výkonu povolania sa neobmedzujú len na povinnosti upravené zákonom. S výkonom povolania advokáta sa nerozlučne spája škála etických povinností voči klientom a voči súdom a orgánom, pred ktorými advokát presadzuje záujmy svojho klienta, alebo pred ktorými koná v jeho mene.“

12. Poukázal na § 56 ods. 1 zákona o advokácii, podľa ktorého je disciplinárnym previnením porušenie ustanovení zákona i predpisov komory. Konanie žalobcu považoval za porušenie § 18 ods. 3 zákona o advokácii. Mal za to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho orgánu sú konkrétne uvedené skutočnosti, na základe ktorých odvolací orgán zhodnotil, že porušenie povinností žalobcu je disciplinárnym previnením. Rovnako žalovaný považoval za primerané aj uloženie disciplinárneho opatrenia vo forme peňažnej pokuty vo výške 200 Eur.

IV.

Konanie na správnom orgáne

13. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že dňa 13.09.2013 bolo SAK doručené podanie B.. B. M., predsedu senátu a zároveň predsedu trestnoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „sťažovateľ“), označené ako „podnet voči B.. B. F. na disciplinárne konanie“ (ďalej aj ako „sťažnosť“), v ktorom poukazoval na konanie žalobcu ako advokáta, ktorý mal dňa 12.03.2013 na Krajský súd v Banskej Bystrici elektronicky a následne poštou doručiť podanie nazvané „Žiadosť o zrušenie termínu verejného zasadnutia z dôležitých dôvodov podľa § 23 ods. 3 Tr. por. uvedených v ČASTI I. a predloženie spisu Najvyššiemu súdu SR“. Toto podanie žalobcu sa týkalo veci obž. G. Z. vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3To/2/13 (2To). Sťažovateľ poukázal na obsah podania žalobcu zo dňa 12.03.2013 (str. 3 a 4), podľa ktorého v senáte pod vedením sťažovateľa vznikajú pochybnosti, či uvedená trestná vec bude vybavená objektívne a nestranné, keďže už v decembri 2011 na verejnom fóre zo strany poškodených vyplynuli vážne podozrenia o možnom podplácaní. Navyiac v osobe sťažovateľa by nešlo o prvé podozrenie z korupcie. Na základe uvedeného bol sťažovateľ názoru, že žalobca predmetným podaním zásadným spôsobom znevážil osobu sťažovateľa a mal za to, že ide o hrubé ohováranie a prejav neschopnosti žalobcu plniť svoje povinnosti tak, aby boli jeho služby poskytované plnohodnotne. Okrem iného sťažovateľ ďalej uviedol, že podaniu žalobcu zo dňa 12.03.2013 Najvyšší súd SR nevyhovel a predmetnú trestnú vec Krajskému súdu v Banskej Bystrici neodňal.

14. Listom zo dňa 18.11.2013 predseda Revíznej komisie SAK, ako orgánu dohliadajúceho na riadny výkon advokácie, požiadal žalobcu, aby sa k obsahu sťažnosti sťažovateľa vyjadril. Žalobca sa k obsahu sťažnosti vyjadril listom zo dňa 27.11.2013, v ktorom uviedol, že advokátska kancelária pri príprave podania postupovala v súlade s judikatúrou ESLP a judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Zároveň Revíziu komisiu SAK požiadal, aby rozhodla o ďalšom postupe vybavenia sťažnosti. Revízna komisia SAK po prešetrení a prerokovaní sťažnosti zistila, že sťažnosť sťažovateľa je dôvodná a na základe obsahu sťažnosti a vyjadrenia žalobcu dospela k záveru, že sú dané dôvody pre podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči žalobcovi. Žalobca bol o podaní disciplinárneho návrhu upovedomený listom zo dňa 27.01.2014. Po následnom vyjadrení žalobcu k návrhu na začatie disciplinárneho konania, v ktorom v žalobe obdobnými argumentami spochybňoval jeho dôvodnosť, vydal prvostupňový orgán v úvode tohto rozsudku opísané rozhodnutie zo dňa 29.10.2014, ktorým žalobcu uznal za vinného zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 3 zákona o advokácii. Po odvolaní žalobcu, ktorého argumentačným základom boli žalobné dôvody, vydal odvolací orgán dňa 18.02.2015 rozhodnutie č. I. ODS-33/14:2510/2013, ktorým rozhodnutie prvostupňového orgánu zo dňa 29.10.2014 potvrdil. Odvolací orgán sa po oboznámení s vecou a posúdení odvolacích námietok žalobcu v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím prvostupňového orgánu. Vychádzal pritom zo skutkového stavu tak, ako bol zistený prvostupňovým orgánom a mal za preukázané, že žalobca predmetným skutkom prekročil hranicu stanovenú pravidlami profesijnej etiky vyjadrenej v § 38 Advokátskeho poriadku SAK.

15. Ďalej súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že na základe žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov vydal Krajský súd v Trenčíne dňa 22.02.2017 rozsudok č. k. 13S/93/2015-192, ktorým rozhodnutie odvolacieho orgánu zo dňa 18.02.2015 č. I. ODS-33/14:2510/2013 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v Trenčíne prisvedčil žalobcovi, že uvedené rozhodnutie odvolacieho orgánu neobsahuje odpovede na otázky, ktoré nastolil žalobca v podanom odvolaní. Krajský súd v Trenčíne vytkol odvolaciemu orgánu, že iba lakonicky skonštatoval prekročenie hranice profesijnej etiky. Na žiadnom mieste rozhodnutia však nebol objasnený rámec a obsah tejto etiky, ktorej porušenie bolo žalobcovi kladené za vinu. Krajský súd v Trenčíne skonštatoval, že odvolací orgán zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov.

16. Po vrátení veci vydal odvolací orgán napadnuté rozhodnutie zo dňa 27.09.2017, ktorým rozhodnutie prvostupňového orgánu zo dňa 29.10.2014 opätovne potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia odvolací orgán poukázal na odvolacie dôvody žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu a rovnako tak na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Nt/7/2013 zo dňa 30.04.2013, podľa ktorého predmetná trestná vec vedená na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3To/2/2013 nebola tomuto súdu odňatá. Odvolací orgán v napadnutom rozhodnutí ďalej dôvodil právnou úpravou § 18 zákona o advokácii týkajúcou sa práv a povinností advokáta a právnou úpravou § 23 ods. 1 Trestného poriadku týkajúcou sa odňatia veci príslušnému súdu. Žalovaný konštatoval, že žalobca síce dôsledne využil všetky dostupné zákonné prostriedky v prospech svojho klienta, len zabudol pri tom konať čestne a korektne, čím prekročil pomyselnú hranicu.

V.

Posúdenie veci

17. Krajský súd v Bratislave preskúmal napadnuté rozhodnutie v rámci žalobných dôvodov (§ 182 SSP) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

18. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 6 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

20. Podľa § 27 ods. 2 a 3 SSP pri rozhodnutí, opatrení alebo inom zásahu, ktoré orgán verejnej správy vydal alebo vykonal na základe zákonom povolenej správnej úvahy, správny súd preskúmava iba, či také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah nevybočili z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; tým nie sú dotknuté ustanovenia § 192, § 198 a § 230 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. a/. Správny súd neposudzuje účelnosť, hospodárnosť a vhodnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy, opatrenia orgánu verejnej správy alebo iného zásahu orgánu verejnej správy; tým nie sú dotknuté ustanovenia § 192, § 198 a § 230 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. a/.

21. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

22. Úlohou súdu bolo v prejednávanej veci v rozsahu žalobných dôvodov posúdiť, či odvolací orgán rozhodol správne, keď potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni, ktorým bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 3 zákona o advokácii.

23. Podľa § 18 ods. 2 zákona o advokácii advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

24. Podľa § 18 ods. 3 zákona o advokácii advokát postupuje pri výkone advokácie tak, aby neznižoval dôstojnosť advokátskeho stavu. V záujme toho je povinný dodržiavať pravidlá profesijnej etiky a iné pravidlá, ktoré určuje predpis komory.

25. Podľa § 56 ods. 1 zákona o advokácii disciplinárnym previnením advokáta, euroadvokáta, zahraničného advokáta a medzinárodného advokáta alebo advokátskeho koncipienta je zavinené porušenie povinnosti vyplývajúcej z tohto zákona alebo z predpisu komory.

26. Podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona o advokácii za disciplinárne previnenie možno uložiť ako disciplinárne opatrenie peňažnú pokutu až do výšky stonásobku minimálnej mesačnej mzdy ustanovenej osobitným predpisom.

27. Podľa § 38 Advokátskeho poriadku SAK advokát vystupuje voči súdom a úradom tak, aby nenarušil svoju nezávislosť. Správa sa k nim slušne a korektne. Obsahom svojich písomných, ústnych a iných prejavov a svojím vystupovaním vrátane celkovej úpravy zovňajšku prispieva k dôstojnosti a vážnosti úkonov, na ktorých sa zúčastňuje, ako aj k vážnosti advokátskeho povolania.

28. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

29. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

30. Zásadnou právnou otázkou v prejednávacom prípade bolo posúdenie, či žalobca obsahom podania adresovaného Krajskému súdu v Banskej Bystrici označeného ako „Žiadosť o zrušenie termínu verejného zasadnutia z dôležitých dôvodov podľa § 23 ods. 3 Tr. por. uvedených v ČASTI I. a predloženie spisu Najvyššiemu súdu SR, Návrh obhajcu a obžalovanej na odňatie a prikázanie veci inému vecne príslušnému krajskému súdu podľa ust. § 23 ods. 1 Tr. por.“ zo dňa 12.03.2013 naplnil hypotézu právnej normy § 56 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 3 zákona o advokácii. V predmetnom podaní žalobca na str. 3 a 4 v časti „Vybavovanie poradia trestných vecí“ uviedol, cit.: „Rýchlosť s akou bol po predložení trestnej veci Krajskému súdu v Banskej Bystrici v januári 2013 senátom v zložení M.. P. Ď. predseda senátu a sudcovia B.. B. M. a M.. B. K. naštudovaný súdny spis a prehraté zvukové záznamy z hlavného pojednávania a nariadený termín prvého verejného zasadnutia na deň 21.02.2013 je neobvyklá a trestná vec G. Z. je vybavovaná zrejme v zrýchlenom režime a nie podľa poradia nápadu trestných vecí súdom v zložení zo sudcov M.. P. Ď., B.. B. M., M.. B. K.. Podľa termínov verejných zasadnutí tento senát vybavuje staršie trestné veci oveľa neskôr napr. dňa 28.06.2012 je nariadený termín odvolania vo veci vedenej pod sp. zn. 2To/74/2012 a veci pod sp. zn. 2To/75/2012 a na deň 26.07.2013 je nariadený termín VZ vo veci sp. zn. 2To/78/2012 a termín VZ obžalovanej vedený pod sp. zn. 3To/2/2013 (2To) je opäť nariadený na deň 14.03.2013 a ani nie je zverejnený v zozname VZ na stránke MS SR. Z vyššie uvedených skutočností vznikajú pochybnosti, či trestná vec obžalovanej bude objektívne a nestranné prejednaná na verejnom zasadnutí nariadenom na deň 14.03.2013 a či sa nenaplnia konštatovania svedka M. C. a I. A. o vražde a o base z decembra 2011 na verejnom fóre. Z verejnej diskusie v ďalšom vyplynuli vážne podozrenia a možnom podplácaní, čo I. A. rozhodne poprela. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 5. septembra 2012, sp. zn. 3 Ndt 11/2012 pre odňatie veci a jej prikázanie inému súdu treba predovšetkým rozumieť také dôvody, ktoré zaisťujú nestranné a zákonné prejednanie veci, náležité zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností, ako aj uplatnenie všetkých do úvahy prichádzajúcich zásad trestného konania, výchovné pôsobenie trestného konania na obžalovaného i na ostatných občanov, pričom všetky okolnosti majú zabezpečiť najmä dôveru občanov v nestranné, objektívne a spravodlivé rozhodnutie súdu. Ak sa má naplniť právna veta Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 5. septembra 2012, sp. zn. 3 Ndt 11/2012 treba všetky okolnosti prípadu zohľadniť a vyhodnotiť tak, aby sa zabezpečila dôvera občanov v nestranné, objektívne a spravodlivé rozhodnutie súdu a z tohto hľadiska a v takto brutálne závažnom prípade je nutné brať do úvahy aj skutočnosti, že na verejnom fóre v rámci diskusie sa objavili podozrenia (dôkaz č. D2), že rodina poškodeného mala prípad podplácať, čo síce popierajú, ale prípad sa aj s hodnotením niektorých dôkazov žiaľ vyvíja tak ako v decembri 2011 jednoznačne konštatuje M. C. a I. A., že ja viem ako to dopadne, že pôjde do basy. Nie sú to prvé podozrenia korupcie (dôkaz č. D3) na Krajskom súde v Banskej Bystrici a nie je to prvé podozrenie sudcu B.. B. M.. Ako dôkaz prikladám články z dennej tlače z prípadu obž. V..M.. kde sa objavili podozrenia z korupcie na Krajskom súde v Banskej Bystrici aj B.. B. M.. Po zohľadnení všetkých okolností jednak okolností nie nestranného a nie objektívneho prejednávania prípadu 25.04.2012, podozrivých okolností do akého senátu vec bola pridelená a že vec prejednáva podľa rozvrhu práce senát 3To ale vo fyzickom obsadení senátu 2To a pri zohľadnení okolností, že aj v tomto prípade sa objavili na verejnom fóre ešte v decembri 2011 podozrenia z korupcie a pri zohľadnení skutočnosti, že už v decembri 2011 nevlastný brat poškodeného M. C. a jeho sestra vedia ako vec na súdoch dopadne a že obžalovaná pôjde do

basy je na mieste odňatie trestnej veci G. Z. a jej prikázanie inému krajskému súdu na prerokovanie a rozhodnutie a v prípade zrušenia rozsudku prikázanie okresného súdu v sídle tohto krajského súdu. Toto sú zároveň závažné dôvody preto, aby Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil termín verejného zasadnutia nariadený na deň 14.03.2013 a vec predložil Najvyššiemu súdu na rozhodnutie.“ Pod týmto textom sú ako dôkazy uvedené: „D2 verejnú fórum diskusia a článku týkajúce sa prípadu počet listov 40, D3 články z dennej tlače podozrenia z korupcie na Krajskom súde v Banskej Bystrici počet listov 9“.

31. O uvedenom návrhu žalobcu rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2 Ndt 7/2013 zo dňa 30.04.2013 tak, že trestnú vec ml. G. Z. vedenú na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3 To 2/2013 (2To) tomuto súdu neodňal. V odôvodnení tohto rozhodnutia najvyšší súd okrem iného konštatoval, že „dôvodom na odňatie veci Krajskému súdu v Banskej Bystrici a jej prikázanie inému krajskému súdu, nemôže byť ani obhajobou uvádzané, že „na verejnom fóre v rámci diskusie sa objavili podozrenia, že rodina poškodeného mala prípad podplácať, čo síce popierajú, ale prípad sa aj s hodnotením niektorých dôkazov žiaľ vyvíja tak ako v decembri 2011 jednoznačne konštatuje M. C. a I. A., že ja viem, ako to dopadne, že pôjde do basy.“ Už samotný tento uvedený námietkový dôvod si vnútorne protirečí (rodinou poškodeného popreté podozrenie). Jedná sa však zo strany obhajoby o nekonkrétne, ničím nepodložené konštatovanie, založené na individuálnych názoroch občanov komunikovaných navzájom o konkrétnej trestnej veci, ktoré názorové spektrum môže byť rôznorodé, vrátane toho, ktoré smeruje k vine a treste konkrétnej trestne stíhanej osoby, čo samo osebe nemôže byť dôvodom na zasahovanie do rozhodovacej činnosti sudcov súdu, ktorí sú pri rozhodovaní vo veci viazaní právnymi predpismi a dôkazmi vykonanými v súlade s nimi. Rovnakým dôvodom na neodňatie veci je i naznačené - opäť žiadanými dôkazmi nepodložené - podozrenie z korupcie na Krajskom súde v Banskej Bystrici a konkrétneho sudcu v súvislosti s inými prejednávanými trestnými vecami, vychádzajúce z článkov z dennej tlače.“

32. Súd poukazuje na § 27 ods. 2 a 3 SSP a uvádza, že v preskúvanom prípade ide o disciplinárne konanie a rozhodovanie v rámci samosprávnej stavovskej organizácie združujúcej všetkých advokátov zapísaných v zozname advokátov vedenom SAK, pričom posúdenie otázky dôstojnosti advokátskeho stavu je predmetom správneho uváženia žalovaného. V zmysle ustálenej judikatúry správneho súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie správneho orgánu v otázke naplnenia obsahu tohto právne neurčitého pojmu, pretože by tým vstupoval do právomoci iného orgánu, ktorá mu neprináleží. Pri rozhodnutí vydanom správnym orgánom na základe zákonom povolenej úvahy súd iba preskúma, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (obdobne viď rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 7Sžo/91/2017 zo dňa 17.12.2015).

33. Po oboznámení sa s obsahom oboch rozhodnutí správnych orgánov dospel súd k záveru, že napadnuté rozhodnutia oboch správnych orgánov a postup im predchádzajúci boli v súlade so zákonom a žalobné dôvody žalobcu neodôvodňovali ich zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Podľa názoru súdu správne orgány oboch stupňov vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu a vyvodili z neho správne právne závery. Správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, vo veci rozhodli vecne a právne správne a svoje skutkové a právne závery v dostatočnom rozsahu aj náležite odôvodnili v napadnutých rozhodnutiach, a to za rešpektovania predtým vysloveného názoru Krajského súdu v Trenčíne (rozsudok č. k. 13S/93/2015-192 zo dňa 22.02.2017).

34. V danom prípade súd, vychádzajúc zo skutkových a právnych zistení správnych orgánov, má za to, že správne orgány oboch stupňov pri svojej správnej úvahe nevybočili z rozsahu relevantnej zákonnej úpravy. Súd prisvedčil žalovanému, že bolo nad všetku pochybnosť preukázané, že žalobca v zistenom rozsahu porušil povinnosť, ktorá mu vyplýva z príslušných advokátskych predpisov, a to postupovať pri výkone advokácie tak, aby neznižoval dôstojnosť advokátskeho stavu a v tejto súvislosti dodržiavať pravidlá profesijnej etiky a iné pravidlá, ktoré určuje predpis SAK. Preto bolo nevyhnutné, aby za toto svoje správanie niesol zodpovednosť. Sankcia, ktorá bola žalobcovi uložená, t.j. peňažná pokuta vo výške 200 Eur, podľa názoru súdu spĺňa atribúty primeranosti, účelnosti a efektívnosti a je primeraným zákonom zodpovedajúcim opatrením, ktoré má okrem sankčného charakteru aj účinok individuálnej a generálnej prevencie. Na tomto mieste súd poukazuje na časť odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového orgánu, podľa ktorého prvostupňový orgán vzal pri ukladaní sankcie okrem iného do úvahy aj skutočnosť, že intenzita, ako sťažovateľ vnímal zneváženie svojej osoby podaním žalobcu, bola zrejme nižšia, čo

vyplýva zo skutočnosti, že sťažovateľ podal sťažnosť približne 6 mesiacov po doručení predmetného podania žalobcu na súd. Zisťovanie osobných a majetkových pomerov žalobcu a zisťovanie ďalších okolností potrebných pre uloženie pokuty tak, ako to žalobca namietal, aj vzhľadom na výšku uloženej sankcie (peňažnej pokuty), v kontexte jej zákonného rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. c/ zákona o advokácii, považuje súd za nadbytočné.

35. Správne orgány oboch stupňov presvedčivo zdôvodnili dôvody, pre ktoré bol žalobca uznaný za vinného z disciplinárneho previnenia pre porušenie povinnosti uloženej v ust. § 18 ods. 3 zákona o advokácii. V tejto súvislosti je nutné opätovne poukázať aj na odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu v trestnej veci pod sp. zn. 2 Ndt 7/2013 (viď bod 31 tohto rozsudku), podľa ktorého ide v prípade vyslovených podozrení žalobcom o nepodložené konštatovanie, založené na individuálnych názoroch občanov komunikovaných navzájom o konkrétnej trestnej veci, ktoré názorové spektrum môže byť rôznorodé, vrátane toho, ktoré smeruje k vine a treste konkrétnej trestne stíhanej osoby, čo samo osebe nemôže byť dôvodom na zasahovanie do rozhodovacej činnosti sudcov súdu, ktorí sú pri rozhodovaní vo veci viazaní právnymi predpismi a dôkazmi vykonanými v súlade s nimi. To isté platí o rovnako bez dôkazov nepodloženom podozrení z korupcie na Krajskom súde v Banskej Bystrici a konkrétneho sudcu (sťažovateľa) v súvislosti s inými prejednávanými trestnými vecami, vychádzajúce z článkov z dennej tlače. Súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že vzhľadom na postavenie advokátov v spoločnosti ich prejav v akejkoľvek forme je do značnej miery spôsobilý ovplyvniť verejnú mienku o súdoch či advokátoch, a preto sa advokáti musia riadiť oveľa prísnejšími pravidlami správania sa. Svedčí o tom aj časť preambuly Advokátskeho poriadku SAK, podľa ktorej povinnosti advokáta vyplývajúce z výkonu povolania sa neobmedzujú len na povinnosti upravené zákonom, ale s výkonom povolania advokáta sa nerozlučne spája škála etických povinností voči klientom a voči súdom a orgánom, pred ktorými advokát presadzuje záujmy svojho klienta, alebo pred ktorými koná v jeho mene. Postup žalobcu, ktorý bez akýchkoľvek relevantných dôkazov, len na základe právne neudržateľných a ničím nepodložených vyjadrení vo verejnom fóre vyslovil podozrenie o korupcii na Krajskom súde v Banskej Bystrici a dokonca u konkrétneho sudcu (sťažovateľa), nie je možné považovať za prejav, ktorý je korektný a v súlade s postavením advokáta v spoločnosti. Na uvedenom nemôže nič zmeniť ani zjavne účelová obrana žalobcu týkajúca sa poukazovania na rozdielnosť pojmov tvrdenie a podozrenie.

36. Za účelovú považuje súd aj obranu žalobcu, v rámci ktorej namietal, že žalovaný nevyriešil skutkovú otázku týkajúcu sa toho, či predmetné podanie zo dňa 12.03.2013 pripravoval zamestnanec advokátskej kancelárie, alebo sám žalobca ako advokát. Týmto sa žalobca snažil odpútať pozornosť od jeho zavineného konania napíňajúceho znaky disciplinárneho previnenia. Už prvostupňový orgán vo svojom rozhodnutí v tejto súvislosti uviedol, že obrana žalobcu v tomto smere pôsobí nedôveryhodne a že je ťažko uveriť nevedomosti žalobcu o obsahu podania v tak závažnej veci, ktoré podpísal. Navyše z predmetného podania (prvá strana) bezpochyby vyplýva, že aj keby ho žalobca ako obhajca obžalovanej G. Z. nepísal, minimálne na znak súhlasu s jeho obsahom je na ňom podpísaný (viď nečitateľný podpis pri označení žalobcu ako obhajcu). Navyše v hlavičke tohto podania je uvedené meno žalobcu s dodatkom „advokát“ a „konateľ spoločnosti CHARGE DAVOUÉ UJJ s.r.o.“. Je vysoko nepravdepodobné, že ak by toto podanie písal akýkoľvek zamestnanec žalobcu (napr. advokátsky koncipient) na základe poverenia žalobcu vykonať tento úkon právnej služby samostatne podľa § 64 ods. 2, resp. § 65 ods. 2 zákona o advokácii, tak by tento údaj o tom nebol v celom predmetnom podaní obsiahnutý.

37. K návrhom žalobcu na vypočutie svedkov súd poukazuje na to, že správne súdnictvo je samostatným typom súdneho konania, v ktorom správny súd prejednáva vec, ktorou sa už zaoberal, resp. mal sa zaoberať orgán verejnej správy s výsledkom vydania správneho aktu. Správny súd pritom nie je súdom skutkovým, zásadne nevykonáva dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci. Správny súd najmä v konaní o správnej žalobe predovšetkým vykonáva kontrolu rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy, skúma, či orgán verejnej správy zistil skutkový stav veci dostatočne a preskúmava zákonnosť vydaného rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžik/1/2016 zo dňa 01.03.2018).

38. V danom prípade bolo zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi oboch stupňov dostatočné na vyslovenie záveru o disciplinárnej zodpovednosti žalobcu. Pre riadne zistenie skutkového stavu v prejednávanom prípade bolo postačujúce samotné podanie žalobcu zo dňa 12.03.2013 a jeho obsah, nebolo potrebné predvolávať svedkov v disciplinárnom konaní tak, ako to žalobca žiadal. V predmetnom disciplinárnom konaní nešlo o preukazovanie a dokazovanie korupcie, podozrenie z ktorej v podaní

zo dňa 12.03.2013 žalobca vyslovil. Preto námietky žalobcu v tomto smere nemožno považovať za dôvodné. Rovnako skutková veta rozhodnutia prvostupňového orgánu bola správna a v plnom rozsahu dostačujúca, keď bolo jasne uvedené, akým konaním a čoho sa žalobca dopustil. Nebolo potrebné popísať celú časť podania žalobcu zo dňa 12.03.2013, v ktorej sa dopustil disciplinárneho previnenia.

39. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v odôvodnení rozhodnutí uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležite zaoberali a odvolací orgán sa súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite vysporiadal s odvolacími námietkami. Zo strany správnych orgánov oboch stupňov v prípade žalobcu nedošlo k postupu, ktorý by bol nad rámec zákona. Napadnuté rozhodnutia správnych orgánov súd teda považuje za vecne správne, a preto žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 SSP zamietol.

40. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 168 v spojení s § 175 ods. 1 SSP, avšak vo veci úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si žiadne trovy neuplatnil a súd nevzhliadol existenciu dôvodov, na základe ktorých by priznanie náhrady trov konania žalovanému bolo možné spravodlivo požadovať.

41. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť. Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia súdu. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 SSP, § 145 ods. 2 písm. c/ SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).